

**Kort prædiken i bønneugen for kristen enhed 2026. Økumenisk vesper sammen med kardinal Pietro Parolin.
24. januar 2026.**

Tekst: Matthæus 5,44-48

Evangeliet synes til tider skræmmende!

Vi ville nok gøre vores bedste for at stræbe efter perfektion, men de fleste af os ved, at det er umuligt.

Elsk din fjende og bed for dem, der forfølger dig. Da disse ord blev sagt for første gang, var det i en verden med megen fjendskab, mange krige. Det var en verden, som vi kender den - et sted, hvor de mest magtfulde forsøger at handle med nationer, kulturer og mennesker. Et sted, hvor én nation forsøger at skræmme en anden nation og true nationer til at underkaste sig. Verden er nogle gange et sted med farlige kampe mellem dem, der ikke bekymrer sig om retfærdighed.

Men nogle gange ser jeg på historien og tænker, at der er gode grunde til at være optimistisk.

Menneskeheden lærte meget af det 20. århundrede, hvor der blev udkæmpet forfærdelige, blodige krige. Vi lærte noget fra Auschwitz, fra Gulag, fra Nagasaki og Hiroshima. Vi lærte noget om autoritære samfund. Vi etablerede internationale domstole. Vi har indset, at gennemsigtighed er vigtig, hvis vi ønsker holdbare løsninger.

Først og fremmest lærte vi, at had og forfølgelser kun skaber mere had, og at kaosets og mørkets rige ikke vil give efter, men udvikle usikkerhed og frygt, - og hævn vil være terrorens magt.

Her stopper min optimisme, og jeg må lytte til fødselsevangeliet, julens evangelium, og opstandelsens evangelium.

Opstandelsen er ikke en lykkelig slutning, men den uendelige historie om Gud, der taler i verdens mørke.

Optimismen stopper - og vi rækker ud efter håb. Optimismen udspringer fra en fælles erkendelse. Håbet kommer udefra. Håbet er påske og jul genopført. Vi bliver ført ind i en ny skabelse. Kristus taler til os i håbet om, at vi kan blive mennesker. Han tilbyder os den nye begyndelse, når mørket bliver til lys, når døden bliver til liv. Han stræber efter en forvandling af vores liv, efter en forvandling af samfundet og efter enighed mellem nationer. Historien kan ikke udslettes, men den kan forvandles.

I år fejrer vi, at det er 1200 år siden, at Ansgar, Nordens apostel, kom til det høje nord. Han stræbte hele sit liv efter at vidne om Kristus.

Stakkels mand, vores forfædre behandlede ham ikke venligt. Han måtte virkelig lide meget modgang, og starte forfra et par gange.

Han gav ikke op - han gav heller ikke efter for vikingerne. Han håbede på en renæssance, eller kald det en reformation, eller kald det en forvandling af vores forfædre.

Må vi nære håbet for denne reformation, denne renæssance, som udtrykkes gennem kristne, der lever med saligprisningerne som en rettesnor i livet, i kulturen, i politikken, og husker, at velsignede er de retfærdige, de sørgende, de sagtmødige, de barmhjertige, de fredsstiftende og de rene af hjertet.

Velsignede er de, der forsøger at forvandle samfundet til et lyttende fællesskab.

Ansgar lærte os, at livet begynder, når vi ser på Jesus Kristus og tror, at i ham begynder vores liv på en frisk, dag for dag, fordi han er, og altid vil være, Gud med os!

(Rowan Williams).